

H1

Ik besmeurde de gangvloer van het Kellog-Lyceum, twee hoog, voor de deur van het schilderlokaal. Niet meer met kwast nu, maar met allebei mijn handen. Bezeten smeerde ik de knalrode verf op het vuile linoleum. Ik gloeide en zweette. De verf smeerde zichzelf uit. Ik *was* de verf. Zo gaat dat bij mij. Ik *word* altijd wat ik doe. Vurig rood was ik, net als de uitgestreken spetters om me heen. Heetrood. Overal in me. En van buiten. Van mijn kop tot en met mijn All Stars. En ik wilde het voor altijd blijven.

Verhit kneep ik de laatste druppels verf uit de fles. Ik streek ze uit over de grond. Wilde adem stoomde uit mijn oren. Ik perste nog één moeizame spat rood tevoorschijn. Op was de rode massa.

Meer verf. Ik moest meer verf hebben. Even kreeg ik geen lucht.

Tatum duwde een nieuwe fles in mijn handen.

Zo goed als de hele klas stond om me heen. Zwijgend. Bewonderend. Bang.

Opnieuw kneep ik klodders rood uit de verffles en wreef ze met krachtige halen uit over de vloer. Ik verdween in de schreeuwende strepen die mijn handen maakten.

‘Ik geef jullie vandaag een pittige opdracht,’ had onze CKV-leraar-slash-goeroe Gijs gezegd. ‘Hoe zit ik in mijn leven?’ Schilder dat. Houd je niet in.’

Goeroe Gijs ging koffie halen.

Hoe zit ik in mijn leven?

Ik staarde naar de kleuren acrylverf die op een rij tegen de achterwand van het lokaal aan op de tafels stonden. Een paar kinderen trokken meteen de nieuwst uitzierende verfflessen open.

Hoe zit ik in mijn leven?

Rood loerde naar me.

Mijn hand greep de roodste fles.

En de dikste kwast.

Ik liep naar mijn tafel, zwiepte de fles ondersteboven en schudde.

Verfklodders landden smakkend op mijn mengplank.

Mijn A2-blad was binnen veertig seconden bedolven onder een fel-rode, schreeuwende, vlammeende verflaag.

Ik kneep in de fles. De verf spoot er als een waterval uit en kroop met mijn kwast en mij van het papier af, het tafelblad op, langs de houten poten naar beneden, de vloer van het lokaal over en de gang in.

Hoe zit ik in mijn leven?

Knalrood.

Heetrood.

Woestrood.

Brandrood.

Smachtrood.

Haatrood.

Ikwilrood.

Ikzálrood.

Verzotrood.

Verrotrood.

Angstrood.

Snakrood.

Onstuimigrood.

Gloeiendrood.

Niettestoppenrood.

Koortrood.

Krijsendrood.

Gloedrood.

Ziemijrood.

Roodroodrood.

Mijn handen streken, zonder ophouden, de rode massa uit. Ik stuurde ze niet. Ze deden het zelfstandig. Heet van overgave. Ik hield van ze.

De hele klas hield haar adem in. Het vloeibare rood verzwolg meter na meter gangvloer. Ik was gloeiende kracht. Mij kon niks gebeuren. Ik zat in mijn eigen universum.

Tot ik een levende tang me in mijn nek voelde. Hij sleurde me omhoog. Het was de hand van Ids Bouwman, de mentor. Oversized en afschrikwekkend stond hij voor me, zo goed als tegen me aan.

‘Wat is dit?’

Lucht stakte in mijn keel.

Een paar seconden wist ik niet wie of waar ik was.

Ids’ enorme schoenen stonden op mijn *hoe zit ik in mijn leven-werk*.
Vertraptten het. Traptten op *mij*. *Op mij, Scarlett*. Oh ja, ik was Scarlett.

‘Nou, wat is dit?’ Ids keek me doordringend aan.

Laaiend draaide ik me los uit zijn greep. Ik sloeg mijn haar uit mijn gezicht.

Vond mijn adem terug.

Ik was op school. In de gang voor het schilderlokaal. Tegen de muur zag ik mijn klasgenoten. Tegenover me Ids Bouwman.

‘Dit is: *Hoe zit ik in mijn leven*.’ Ik klonk iel, schor. Ik wankelde in mijn besmeurde gympen.

‘We mochten ons niet inhouden.’ Dat was Tatum. Zij klonk allesbehalve iel. Ineens stond ze naast me. Haar arm om mijn schouder. Haar voeten op het rood dat ik was. Zij mocht dat. Ids Bouwman niet. Hij moest van mijn rood af.

Ik duwde tegen zijn logge lijf. Duwde. Perste met al mijn kracht.

Ids week niet. Hij pompte zich op. Ik ook. Koffiegeur waaide me tegemoet.

Gijs was terug. ‘Mijn fout,’ zei hij. ‘Ik heb gezegd: houd je niet in.’

***